

Interview met Norbert Schwaiger: de secretarissen-generaal van de Raad (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_secretarissen_generaal_van_de_raad_brussel_22_november_2006-nl-ab5e3fbd-8269-49b8-bb00-39ef58ca106c.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de secretarissen-generaal van de Raad (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Tijdens uw carrière bij de Raad heeft u onder de vijf secretarissen-generaal gewerkt die elkaar aan het hoofd van het secretariaat-generaal hebben opgevolgd. Hoe heeft hun functie zich in de loop der tijd ontwikkeld?

[Norbert Schwaiger] Die ontwikkeling werd natuurlijk deels bepaald door hun persoonlijkheid. De eerste secretaris-generaal heb ik slechts in zijn laatste jaren meegemaakt. Hij zat al sinds het begin van de EGKS op die post en werd opnieuw tot secretaris-generaal benoemd toen de drie uitvoerende organen werden samengevoegd, met onder andere één Raad en één gezamenlijk secretariaat. Hij was er dus van meet af aan bij en heeft ook de onderhandelingen over de verdragen meegemaakt. Je zou kunnen zeggen dat hij het secretariaat eigenhandig heeft opgebouwd. Als allereerste ambtenaar had hij namelijk de taak om die nieuwe structuur tot stand te brengen. Hij maakte deel uit van die groep uit de begindagen en kende iedereen ook persoonlijk, zowel de mensen uit het secretariaat van de delegaties van de lidstaten, waarvan er toen nog maar zes waren, als de voornaamste personen die zich namens de regeringen van de lidstaten bezighielden met de EGKS of de gemeenschappelijke markt. Zijn staat van dienst en zijn persoonlijke contacten openden veel deuren voor hem. Je zou hem kunnen zien als de grondlegger van deze functie.

Zijn opvolger maakte een wat moeizame start omdat hij niet kon terugvallen op een communautaire achtergrond. Hij kreeg als oud-diplomaat uit Luxemburg met de eerste uitbreiding meteen een moeilijke klus te klaren, omdat er ook voor het secretariaat het nodige veranderde. De Gemeenschap van zes landen functioneerde hoofdzakelijk in het Frans, dat bovendien één van de talen van het gastland was. Dat betekende een hoop gemak. Met de komst van onder andere Denemarken maar vooral Ierland en het Verenigd Koninkrijk deed naast het Engels ook de Angelsaksische manier van werken zijn intrede. Die taal begon toen aan een snelle opmars, op enige afstand gevolgd door de andere werkmethodes, al ging dat op sommige gebieden sneller dan op andere. Eén van de taken die ons stond te wachten was het opzetten van een eigen vertaaldienst. Destijds bestond meer dan de helft van het personeel uit vertalers of andere medewerkers die alle documenten in de verschillende talen bezorgden. Dat ging toen nog allemaal met de hand.

De tweede secretaris-generaal kreeg dus een taaie en zelfs haast ondankbare klus te klaren. Er moesten allemaal nieuwe diensten worden opgezet die ook allemaal van personeel moesten worden voorzien. Het secretariaat maakte dan ook een snelle groei door. Ikzelf ben in 1969 in dienst gekomen. Er waren toen iets meer dan 500 medewerkers, als ik me niet vergis. Tien jaar later was dat al ruim het dubbele en een verdere groei zou nog volgen. Bij mijn vertrek stond de teller ruim boven de 2.500 en intussen is dat aantal geloof ik nog verder opgeklommen. Hoeveel het nu precies is, weet ik niet. Ik heb het exacte aantal niet kunnen vinden. De heer Hommel heeft zich voornamelijk met herstructureringen beziggehouden om het secretariaat technisch en praktisch slagvaardiger te maken. Zijn aanstelling viel trouwens samen met onze verhuizing naar een ander adres, maar daar zullen we het straks wellicht nog over hebben.

Zijn opvolger, de heer Ersbøll, had weer een heel ander profiel. Hij was al permanent vertegenwoordiger van Denemarken geweest, om vervolgens te worden benoemd tot Deens staatssecretaris voor Buitenlandse en Europese Zaken. Hij kende dan ook iedereen hier en was bovendien vertrouwd met het Brusselse reilen en zeilen. Het werd meteen duidelijk dat hij de rol van politiek adviseur of misschien wel politiek hoofdadviseur van het voorzitterschap op zich wilde nemen, los van de eigen delegatie. In dat licht zag hij ook de technische bijdrage van de directeurs-generaal. Zonder van het vertrouwde pad af te wijken wilde hij voor een extra impuls zorgen. Die koers is daarna ook voortgezet, niet alleen bij de Raad, maar ook bij het Comité van permanente vertegenwoordigers en de Europese Raad.

De volgende secretaris-generaal, de heer Trumpf, had ongeveer dezelfde achtergrond als de heer Ersbøll. Ook hij was permanent vertegenwoordiger geweest in Brussel, alleen dan wel voor Duitsland. Daarvoor had hij gediend als hoofd Europese Zaken bij het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken en na zijn jaren in het Coreper was hij benoemd tot staatssecretaris, eveneens voor Europese Zaken. Dat verklaart ook meteen waarom de keuze op hem was gevallen. Hij was de geknipte persoon om het roer over te nemen. Bovendien

zag ook hij voor zichzelf en voor het secretariaat in het algemeen een adviserende rol weggelegd. Daarnaast heeft hij initiatieven genomen en ideeën van de Ersbøll opgepakt die in het verlengde lagen van de lijn die tot dan toe werd gevolgd. Pas met de benoeming van een hoge vertegenwoordiger trad er inhoudelijk enige verandering op. De secretaris-generaal annex hoge vertegenwoordiger moest zich voornamelijk toeleggen op het GBVB en de verdere uitbouw daarvan door mee te werken aan de totstandkoming en de uitvoering van het beleid, door adviezen te geven bij de voorbereiding van nieuwe beslissingen, enzovoort. Om die reden is de functie van adjunct-secretaris-generaal in het leven geroepen. Die post wordt nog altijd ingenomen door de heer de Boissieu, die met name als het om communautaire zaken en in mindere mate ook om JBZ gaat, min of meer als de opvolger van de heer Ersbøll en de heer Trumpf kan worden gezien.

Zo staan de zaken er nu voor. In het grondwettelijk verdrag zijn zoals gezegd nog verdere veranderingen vastgelegd, maar het heeft weinig zin om daar nu op in te gaan, aangezien daar vooralsnog een rem op staat.